

sluttede sin udførlige Fremstilling i det andet Thing med følgende Udtalelse angaaende denne Fremstilling, som jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Det, som jeg egentlig har fundet at være det Interessanteste ved at læse disse fem Spalter igjennem, er, at den første Gang, man havde en midlertidig Finantslov — det havde jeg ikke vidst før — var den første Gang, man skulde have en ordinær Finantslov. Da man ikke i Tide blev færdig med den ordinære Finantslov, fik man en midlertidig, og den har ganske de samme Udtryk: Løbende Udgifter, efter de hidtil gjældende Regler. Altsaa, vil man studere, hvad dermed skal forstås, maa man gaa tilbage til hin Tid.“ Jeg vilde ønske, at det andet Things ærede Ordfører virkelig havde gjort det og havde hentet sin Forstaaelse af den midlertidige Finantslov fra den Tid, han vilde da have undgaaet at komme til en saa mærkelig Opfattelse som den, han med Landsthingsudvalgets Flertal har opstillet. Jeg skal i den Anledning kun citere, hvad der ganske vist ogsaa efter den ærede Ordførers Mening maa være afgjørende, nemlig den Finantsministers Udtalelse, som modtog den første midlertidige Finantslov med den samme Text, som vi nu bruge. Jeg skal tillade mig at oplæse dette. Det var i Rigsdags-samlingen, den første Session 1850, da den første midlertidige Finantslov var for i Landstinget. Den var lige fremkommen i Folkethinget og kom da til Landstinget, hvor der anledes over forskjellige Ting med Hensyn til dens Text og Maaden for dens Fremkomst, idet den nemlig var fremkommen efter privat Initiativ i Folkethinget. Der indvendes da imod den, at Udtrykket: „de hidtil gjældende Regler“ og Henvisningen til det forelagte Finantslovsforslag ikke var tilstrækkelig klart, og det er deroverfor, den daværende Finantsminister, Spønneel, udtalte sig saaledes: „Foraaavidt den samme ærede Taler har fundet det tvivlsomt, at man ikke havde indskrænket sig til at bemyndige Regjeringen til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, men tillige havde tilføjet den Bestemmelse, at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere optagne i Finantsloven, ikke overskrides, maa jeg dertil bemærke, at Anledningen er den, at adskillige af de hidtilværende Udgifter, ifølge Regjeringens eget Forslag i Finantsloven, ere foreslaaede nedsatte, og det kan jo ikke være Meningen, at Regjeringen skulde have en større Bemyndigelse ved den foreløbige Indtægts- og Udgifts-Bevilling end den, den selv havde begjært i Finantsloven. Dette er Aarsagen til, at denne Passus er tilføjet.“

De ville altsaa se, at den midlertidige Finantslovs Henvisning til det forelagte Finantslovsforslag er udtrykkelig betegnet saaledes, at Grunden til den alene var denne, at de foreslaaede Indskrænkninger og Nedsættelser paa Budgettet skulde træde i Kraft i og med den midlertidige Lov, men Intet derudover; iøvrigt skulde de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler være det Afgjørende. Naar man altsaa med Landsthings Ordfører har erkjendt dette, at man for at forstå, hvad der ligger i de midlertidige Finantslove, maa gaa tilbage til den Tid, de første Gang bleve til, tror jeg ikke, at det ret vel kan ombisputeres, at saaledes er Meningen, saaledes er Indholdet. Jeg skal nu ikke fordybe mig i, hvor mangfoldige Gange denne Opfattelse senere er bleven gjort gjældende og det, som det synes, ensformig fra Rigsdagens Side; men derom kan der ingen Tvivl være, at dette har fra Begyndelsen af været den fastslaaede Opfattelse af de midlertidige Finantsloves Indhold og af den Bemyndigelse, de give. — Da Regjeringen nu altsaa stod overfor denne Opgave, som den selv havde stillet sig, at regjere Finantsaaret ud efter den midlertidige Finantslov, saa skulde man have syntes, at det Første, der maatte paahvile den, var at komme til indbyrdes Forstaaelse af, hvorledes denne Lov skulde opfattes, hvilken Fremgangsmaade der kunde benyttes af Administrationen ved Anvendelsen af Loven. Det er næsten utænkeligt, at ikke de meget ærede Medlemmer af Regjeringen indbyrdes skulde have forhandlet derom; men Udførelsen, saaledes som den nu foreliggende fremstillet fra Statsrevisionens Side vidner om en saa ganske mærkelig Vælling og Vilkaarlighed i Gjennemførelsen af Lovens Indhold fra den ene og den anden Ministers Side, at man virkelig maatte slutte deraf, at den ikke kunde have været gjort til Gjenstand for noget Samraad eller nogen fælles Beslutning af Regjeringen som saadan. Det var imidlertid Udvalget saa paafaldende, at noget Saadant ikke havde fundet Sted, at det dog vilde sikkre sig en Oplysning detsangaaende, og det tilskrev derfor den meget ærede Conceilspresident, om og hvorvidt dette Spørgsmaal om Lovens Anvendelse ikke havde været gjort til Gjenstand for Samraad og Beslutning enten i Statsraadet eller i et Ministerraad. Vi fik imidlertid derpaa det Svar, som findes aftrykt i Betænkningen, hvoraf det altsaa fremgaar, at en saadan Forhandling ikke har fundet Sted, men at det har været overladt til hver enkelt Ministers eget Skjøn i Forbindelse med Finantsministeren at afgjøre,